

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ PIERRE BENARD

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΟΥ!

ΚΟΥΣΤΕ με, κυρίες μου και δεσποινίδες μου. Άκουστε με προσεκτικά. Δεν πρόκειται να σας φοβίσω με παραμύθια εφιαλτικά και ιστορίες φρικασσιένες. Δεν θα σας πω την φριχτή Ιστορία της «Κοκκινοσκουφίτσας» και του Λύκου. Πάνε καλά τους σήμερα ή «Κοκκινοσκουφίτσες» κ' οι λύκοι λιγόστεψαν κ' αυτοί.

Υπάρχουν όμως ή σπιρνινές μοντέρνες πόλεις που είνε πολύ πω έπιαινόντες από τή δόση των παραμυθιών. Και Ιδιαίτερώς τή Παρίσι. Άν οι

δρόμοι του δεν έχουν λύκους, κρύβουν όμως καρχαρίες λογιής-λογής, πούχουν πάντα τή στόμα τους άνοιχτό κ' άκουσιμένα τή δόντια τους. Άλλοίμονο στό θηλυκό που θά τριτώση Ξέννοαστο στις δροθά-νοιχτες μασέλλες τους.

Άς πάρουμε έν πρώτοις τήν Άνέττα κ' άς γκρινιάσουμε λιγάκι με τή τρελλοκόριτσο αυτό, Λουπόν :

— Κορίτσι μου άμυαλο, Άνέττα, σου άρέσουν οι περίπατοι στό δάσος τής Βουλώνης. Δεν σ' άδικώ. Καταίνεις άέρα φρέσκο έκει πέρα κ' άνακουφίζεις τή κουρασμένο άπ' τή δουλειά στήθος σου.

Άνέττα... Είσαι λουλούδι στην όμορφιά και μετωπιούνα, κλειστό άνθος, στό νεάτα. Έχεις μία μπιτσα άναση-κοιμένη στον άέρα, τσαχλίνωκη κ' άνοιχτορούνη, που παιχνιδίζουν μαζί της ή χρωσές μεπιούλες των μαλλιών σου, καθώς πεπιόνται άναπόταχτα άπ' τή μικρό σου κατελλάνα. Και τή ματάκια σου λαμποκοπούν σαν προβολές αυτοκινητού.

Άνέττα... Ζήσ μονάχη στό Παρίσι, σ' ένα κομμάτι δουλειά. Πού; Και τί σ' ενδιαφέρει έσένα, άδύσκοιτε νεαρό μου, ή δδός κ' ή άρμήδος τής κοκκέτας μας Άνέττας; Σιωπή λοιπόν και άκου. Ζήσ λοιπόν, Άνέττα, μονάχη, κίπου δδ σέ μία γωνία τού Παρισιού...

Στό κρεβάτι σου πλάι, στον τοίχο, ένα πορτραίτο τού Ραμόν Νοβάρρο συγκεντρώνει τίς άνειροτόλες ματιές σου, μία και δεν άποσχολείται πειά με τή πόπια τής μαρομένης μαντζουράνας σου, γιατί τή θεωρούνε τώρα ντυσιμόντα! Έ-στω...

Στό γραφείο που έργάζεσαι, σφυροκοπές άδιάκωπα στό γραφομηχανή σου έμπορικές έπιστολέσ. Έπιστολέσ πλιντακές, έπιστολέσ άναρέσ, έπιστολέσ γεμιάτες ετοίφω και έμτρούτη και εαυτάρας και εαυράλειες κ' εαυράλιστρας και τή ρέσπα έμπορικά κ' άκαταλαβίστακα μπαζιμπάδια. Μά τή μικρό σου είνε έλευθερο και φέρνει βόλτες με τή σκέψη τριγύρω σ' έν άλλο πράγμα... Πού;

Θά σου τή πω, Άνέττα, και μη μου ξεροκοκωνίζεις, παιδί μου, από ντροπή. Νά... Σκέπτεσαι πώς είσαι μοναχούλα, έρημος τής ζωής σπαρακωτός και ναύθητες πω μικρή τή μοναξιά σου σαν έρθει ή Κυριακή. Και τότε... λαχταράει ή καρδιά σου ένα γλυκό ζευγάρισμα με κάποιον —όποιοδήποτε, καλέ! Νά... Έτσι άπλωσ για συντροφιά... — νεαρόν ή έστοι και μεσάκοπον, για μία μικρούλα έκδρομή ή έναν περιπατάσο άθώο.

Ό ύποτιμηματόρησ σου σούκανε βέβαια κάποτε μουμιονριστέσ προτάσεις για ένα περίπατο τέτ-ά-τέτ, στον κήπο των Βερσαλλιών. Πριν πεις τή ενάσ όμως, ξεροζεις μία ύπονη, κρυφή ματιά στό κοιταξίδιο κομψί του και σ' όλοπρόγγυλο, σαν όλλανδέζικο τυφί, πρόσωπό του... και... και... είπες «Όχι»!...

Κ' όταν ό νεαρός και λυγρός σαν βέργα λογιστάκος, που μουτζουρώνει πελόρια βιβλία με άτελειώτους άριθμούς στό τραπεζάκι του, που είνε πλάι στό δικό σου, σου σφύριξε δυό λογάκια για να πήςτε ένα ποτήρι μπιόρα μαζί, τότε... τότε πριν πεις τή «Όχι» τόν κίτταξες στό άνοιγο κοιτοπιούνα και στό καθεωρό, γλυκά του μάτια κ' είπες... είπες «Ναι»!...

Ίσκιε δδ καλά. Τά θεμάκι μου συχαρητήρια, κορίτσι μου. Έχεις κρίσι, κάνεις σωστή διάκριση τού «Άγαθόν» και τού «Πονηρόν» και δεν βρίσκω τίποτε να σέ μαλώσω. Μά πρόσεξε τώρα παραιάτω :

Ένα βραδάκι, σχολώντας άπ' τή γραφείο σου, σταμάτησες έτσι τυχαίως μπρός στην όλόφωτη βιτρίνα μίας μεγαλομυδίστρας. Μά κατά σύμπτωση σατανική και κάποιος κύριος εντιστεγκά και ά κάτω έπένγκλω σταμάτησε κ' αυτός στην ίδια βιτρίνα κ' έπιασε έτσι σ' άρπαχτά τόν πόθο τού λούσου ζωγραφισμένο στό μάτια σου. Άφου σέ ζύγισε πολλή ώρα, Άνέττα μου φτωχή, πόσο άξίεις, σου προσφέρει τώρα με κοιμένη, σγαλή φωνή τή κατελλάνα που σ' άρέσει και τή φορεματάκι που σου πάει.

Ξεροκαταίνεις, θιμώνεις, κοιμαάζεις, θέλεις να βρήσ «—Γιά ποιά με πέρασε, καλέ, αυτός ό άνανδής;» πάλι κοιμαάζεις, μά σ' όλη αυτή την άγονία που σέ άναστατώνει ξεαρνά, μόνο ή λαίμαργη ματιά σου δεν άναστατόηθε καθόλου. Τίποτε. Έξοείνη τή καρδιά της. Έξασκούθει να είνε καρφομένη, με δίαιτα άσδοιτη, στό κοιμοτέχνημα τής βιτρίνας. Γοιπνεύσαι, Μαγνητίζεσαι. Ξεχνέσαι —δυστυχία σου! — Άνέττα, και λές σγομοκομοιστά, σαν να φοβάσαι και σ' ή ίδια τόν ήχο τής φωνής σου, ένα άσπλόγγιστο κ' ό-λέθριο «Ναι»...

Χάθηκες, Άνέττα... Σέ γόντζωσε τή Μοιραία με τή λιπόσαρκα δάχτυλά του και σέ σφίγγει, χωρίς να κούθεις τίποτε, άπ' τή λαούγγι. Σέ όίχνει στην άνοιγμένη διάκωλα άγγαλιά τού άγνωστο κυρίου—καρχαρία και γίνεσαι μονομαίς γνωστή του. Πάρα πολύ γνωστή του, δυστυχώς!

Και θά περάσουν λίγοι μήνες, Άνέττα, ψεύτικης εύτυχίας, ψεύτικου γλεντιού και... ψεύτικης άγάτης. Κι' ένα προί θά Ξαναβρήσ τή μοναξιά μικρότερη, φαρμακεωότερη από πριν, παρ' όλο που θά συντροφεύη τίς άγροτιες νυχτιές σου ένας μεπειτέσ παχιούδς, άγνός κ' άθώος. Ένας μεπειτέσ που θάχη, ό άμοιρος κ' αυτός, μία σίγουρη, γνωστή μητέρα —Έσ ένα— μά δεν θάχη πειά πατέρα!...

Ό πατέρας τού μεπειτέ σου τού καίμένου, θάνα τυτοιμένος στό άνάνημο, στό άτέραντο τού πλθθος τού παληκανθρώπου τού έίδου σου.

Τρέχα γύρωέ τον, άν δεν βαρειέσαι, φτωχή μου άμυαλή Άνέττα. Έτσι είνε ό βρωμιάκος μου, κορίτσι μου. Είνε πάμπολλοι αυτοί που προσφέρουν ένα κατελλάνα. Είνε πάμπολλοι αυτοί που έσδούνε για τωμάλετες μίας προσορνής τους γνωριμάς. Μά μέσα στους άμέτρητους αυτούς κανέναν δεν έσδουει πειά τίποτε, έμια έρθε ό μεπειτέ στον κόσμο.

Έτσι, Άνέττα μου, γίνεσαι και μητερούλα παιδιού χωρίς πατέρα. Νύφη χωρίς γαμπρό. Έκανε γάμο χωρίς στέφανα κ' άνθάλαδα πορποκαλλιάς

από κεφαλάκι σου. Έξοδα χωρίς έσοδα. Δίαιτες και καλή τροφή για τή μαρο, δίχως οικονομίες, δίχως δουλειά, δίχως χρηματοδότη...

Κι' ένα προί Ξαναπήγες στό γραφείο, ύστερα από άποσία άρεζέτων μηνών, κερμένη, πασαμένη, μουμιοννή, για να δουλέψης. Πεινούσε άγρια ό έσατός σου κ' ό μεπειτέσ σου. Τόν έμπατεύτερες στην γαυτόνισσας τήν καλωσύνη και τού καλού Θεού τήν Πρόνοια, όσο θά λείπης στό γραφείο...

Και πήγες στό γραφείο. Είρωνικές ματιές, χαμόγελα και σκουτήγματα άγκώνων σου λόγισσαν τήν καρδιόλα σου τήν πονεμένη :

— Ξέρεις, λιποίμηθα πολύ, κυρία μου... Δηλαδή, παρντόν, δε σ' π ο ν ί σ, μά λείψατε τόσον καρπό για τίς ιδιαιτέρες σας μικροασθηματικές ύποθέσεις και ή θέσις σας δεν υπορούσε να σας περιμένει. Κατελήφθη από άλλην. Είμαι κατασπασνοχορημένος γι' αυτό, κυρ... δεσποινίς, μά είνε πειά άργά. Όρεβούγς, γιατί είμαι πνιγμένος στην δουλειά...

Κι' ένα σωτό, πρόστιγο γέλιο, θά σπαραγίση τή σοβαρή αυτή δήλωσι τού πρώην ύποτιμηματόρησ σου, που βρήκε ό άρχιστες εισαορία να ξεχίση τή βρομιά τής άνανδης ψυχής του τώρα, έπειδή κάποτε τούτες «όχι», ένό περιέμενε τή «ναι».

Με σακμένο τή κεφάλι σου, Άνέττα μου φτωχή, θά γλυστράς σαν φάντασμα στους δρόμους, περιμένοντας όρες άτελειώτες στις αίθουσες άναμονής των γραφείων και ψάχνοντας μάτια νάβρης κάτι που να σου ταιριάζη στις σπήςες τού «Ζητείται» τόν έφημεριόαν.

Κι' όταν πειά ή πείνα σέ θερίσει, κ' όταν τή τελευταία έπαύλα τής καρφορίας σου μουόνε στό σκακι που παληπαζή ή στό καρροτσάκι τού Δημοκρατικού... Τότε... Τότε, ένό θά βουτάς ένα μικρό κοιτοπιούνα σ' ένα φλυτζάνι γάλα, άφου πρώτα γέμισες μία μικροκαλίτσα καποστάρη για τόν μεπειτέ σου, θά σέ ζυγώση μία

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ

Φτάνει κάποτε μιά μικρή παρούλα γιά ν' αναποδογυρίση ένα κάρο.

(Ιταλική)

Τά μικρόλογα πληρόνουντα σιγνά πολύ άκριβά.

Μπέν Τζόνσον

"Οποιοσ προσέχει τὰ μικροπράγματα, δέν μπορεί νά καταφέρει τὰ μεγάλα.

Πλούταρχος

'Απόλαυσε τὰ λίγα πούχεις μέσ' στο χέρι σου κ' άφησε τούς τρειλούς νά κυνηγάνε τὰ πολλά.

(Ισπανική)

"Οποιοσ τὰ λίγα περιφρονεί, χάνεται λίγο—λίγο.

(Αγγλική)

— ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

"Οποιοσ ζεί μ' έλλειδες, γοήγορα πεθαίνει.

Φραγκλίνος

"Οποιοσ ζεί μέ τὰ ποικίλια, μέσ' στη φάρα θά πεθάνη.

(Αγγλική)

Κάλλιο νά ζήσ' σέ φτωχική καλύβα, παρά σέ χρυσό φέρετρο.

(Γερμανική)

Μέ τὸ νά ζούμε, κηδεύουμε τὸ Χάρο.

(Ολλανδική)

Είν' ανάξιος νά ζή όποιοσ ζεί μόνο γιά τόν έαυτό του.

(Αγγλική)

Ζεί πό πολύ άπό τούς άλλους, όποιοσ κοιμάται λίγες ώρες.

(Αμερικανική)

"Αν δέν ζήσης, δέν γρονάζ.

(Λατινική)

"Οποιοσ ζεί μέ τίς κατεργαριές, δέν πεθαίνει τίμα.

(Ισπανική)

"Οποιοσ στά έβουσα δέν νοιώθει τίποτε, στά τραντά δέν θά ξέρη τίποτε, στά σαράντα δέν θάξη τίποτε καί στά γερόματα στην ψάθα θά πεθάνη.

(Ισπανική)

"Οποιοσ δέν όρίζει τὰ αισθήματά του, δέν ξέρει νά ζήση.

(Λατινική)

γερασμένη καί φοιχτά βαμμένη φρόνια. Στά δάχτυλά της θά λαμποκοπούν φεύκια δαχτυλίδια κ' ή γλώσσα της θά σπάξη της όχηάς τὸ φρασμά, σκετασμένο μέ πέχη από στρώμα άπαλό ζάχαρης φιλοτιμιμένης. Θά σου μιλήση γιά τήν όμορφιά σου, γιά τή χάρι σου, γιά μαζου καί γιά... φαί. Γιά φαί, 'Ανέττα, γιατί έννοιωσε, ή καρδιάξα, πὸς πεινάς άπό καρδιά...

Θά τήν πάρης άπό κοντά, ξαλογομένη άπ' τήν πείνα, καί θά σέ πάη στην πολυτελή, μιά βρώμικη καί σάπια λινοφοιλή της. Θά σου σποτήση έκει άστρομαλλήδες κυρίουσ καθὼς πρέπει, μέ καδένες καί χρυσά ρολόγια καί μέ κτηνοδὴ κερμάματα. Παράς άφθονος, φραγιά έλεεκτά, λούσα χωρίς δρια... μιά καί βοθροσ χωρίς δρια, 'Ανέττα...

Κι' όταν χοιτάσης τήν άδεια σου κοιλιά, κ' όταν πάρουν τὰ κλάματα τὸ πεινασμένο σου μπειπέ, νά σπαράζονε τήν πονεμένη μητρική καρδιά σου, τότε θά σέ πλημμυρίση ή φοιχτή άηδία της κηουφρίας σου κατάντιας. Θά κρηψή τὰ μούτρα σου άπό ντροπή. Θά θελήσης νά ξεφύγης καί θά κατέβης τρέχοντας στό δρόμο. Μά κεί θά σέ τυλίξη ή παγομένη καταγιά καί θά σέ πνίξη ή άπέραντη έρημιά σου. Θά κλονιστής, θά κάτσης λίγο σκετακική, καί ή θά πέσει στο ποτάμ νά πνιγής, άηδισαμένη κ' άπελπιραμένη, ή θά ξανακούσης ξαφνικά, σάν μυστήριο άκατανόητο, τή φωνίτσα τὸυ μπειπέ σου νά σέ φωνάζη άπό μακριά... 'Από τήν κοίνα του...

Καί τότε θά μοιγερήσης σάν θηροό πληρομένο, θά σκίψης πάλι τὸ κεφάλι καί θά... ξανακένθης, σάν νά σέ σέρνη τὸ Μοιραίο σου, τή σάπια της λινοφοιλής ένεινήσης...

Είσα χαμένη πειά, 'Ανέττα μου φτωχή. Σ' άφίνο στού Πανάγχαθου τή Θεία Πρόνοια καί στρέφο τή ματιά μου στην 'Υδόννη...

Μά... βλέπω, κυρίες μου καί δεσποινίδες μου, πὸς χαμιουρίστες μέ άνία... Σας κούρασα; Νιστάζετε; Καλά!...

Θά σέ μιλήσω άλλος γιά τήν 'Υδόννη...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

'Η ψυχραιμία τών 'Αγγλων καί 'Αμερικανών ρητέρων. 'Αρκεί νά μὴν τούς μπή κανείς στη μύτη. 'Ο Πάλλμερ καί τὰ κεριά. Τὸ χιούμωρ τοῦ λόρδου Κούρτνεϋ. 'Η ιστορία τῆς κάλτσας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οί 'Αγγλοι καί οί 'Αμερικανοί όήτορες είνε παροιαμίδεις γιά τήν ψυχραιμία πὸυ διατηροῦν όταν μιλούν. 'Ολα πηγαίνουν καλά κατὰ τὰς άγορεύσεις των ὡς τή στιγμή πὸυ θά τοῖς περιόξη κάποιος άπ' τὸ άκορατήριο. Τότε πληρόνουν τὸν ένοχλητικό αντίπαλο μέ τόκο καί έπιτόκιο, 'Οχι όμως μέ βροσιές. Μέ χιούμωρ. Μέ πνεῦμα.

Κάποτε, λόγω χάριμ, ὁ 'Αγγλος βουλευτής Πάλλμερ, παρουσιάστρε, κατὰ τή διάρκεια μιάς προεκλογικής του περιόδειας, σ' ένα κέντρον γιά νά μιλήση. 'Επειδή όμως έστρεψενά νά καί ιδιοκλήτης έργοστασίου κηρίαν, οί αντίπαλοί του, μέ σκοπό νά τὸν γελοιοποιήσουν, τὸν υποδέχτησαν φρονάζοντας:

—Κερί!... Κερί!...

'Ο όήτωρ, χωρίς νά τὰ χάση, περιέμενε λιγάκι ν' αποκατασταθῆ ή ήσυχία καί κατόταν είνε:

—Μονάχα επειδή μπορώ νά βάλω μέ τή λογική μου μέσα στα μυαλά σας τόσο φως, ὡςο βάζουν μέσα στα στήνα σας τὰ κεριά μου, μονάχα γι' αυτό ή έπιτυχία μου κατὰ τὰς έκλογές πρέπει νά θεωρηθῆ έξαστραλισμένη.

'Υστερα άπ' αυτά τὰ λόγια, τὸ άκορατήριο του ξεόπισσε σέ χειροκροτήματα καί έννευφημιές. Πράγματι δὲ ὁ Πάλλμερ ήθε προτὸς στίς εκλογές.

'Ο λόρδος Κούρτνεϋ πάλι σ' έναν προεκλογικό λόγο του υποστήριξε κάποτε πὸς έπρεπε νά καταργηθῆ ὁ νόμος πὸυ απαγόρευε σ' έναν χῆρο νά παντρεύεται τή γυναικαδέλφη του.

Κάποιος τότε άπ' τὸ πλήθος τὸν έρότησε:

—'Αν πεθάνει έσένα ή γυναίκα σου, θά πάρης τήν αδελφή της;

—Πρὶν σου άπαντησῶ, είνε ὁ λόρδος Κούρτνεϋ, έπίτρεπέ μου νά σέ ρωτήσω άν είσα παντρευμένος.

—Ναί, άπάντησε ὁ άλλος.

—'Η κυρία σου είνε έδώ;

—'Οχι.

—'Η δική μου όμως είν' έδώ. 'Επομένως δέν μπορεῖ νά έξασκολουθῆ ή σιζήτησι.

Τὸ άκορατήριο ξεόπισσε σέ γέλια καί χειροκροτήματα, γιατί, ὡςο ξέρετε, οί άγαθοί 'Εγγλέζοι φοροῦν γιά χιούμωρ.

Ξέρετε άραγε πότε πρωτοφρέσαν οί άνδρες κάλτσες;

'Ασφαλείς πληροφορίες δέν υπάρχουν σχετικώς.

Πάντως ή ιστορία άναφέρει, ὅτι πρὸ τες ή Ρωμαίους δέσποινες μεταχειριστηριαν κάλτσες καί μάλιστα κάλτσες άρετά πρωτότυπες.

Τύλμαν δηλαδή τὰ γυνά ὡς τότε πόδια τους μέ λεπτὲς ταινίες, ὡςοσ άπάνω—κάτω κάνουν σήμερα οί φραντάροι μέ τίς γκέτες. 'Υστερα από πολλούς αιώνες καί, γιά νά μιλήσουμε ιστορικώτερα, κατὰ τὸ 1560 κάποιος Ρίντερ συνέλαβε τήν ιδέα νά κατασκευάση κάλτσες γιά τούς άνδρες... συμμοιούντας τὸ πανταλόνι ὡς τὸ γόνατο.

'Η ιδέα του ήταν καλή, γιατί συνέτεινε στην κώμμευσα τών κυρίων καί στην εύκολία τὸυ ντυσίματος κ' έτσι διαδόθη με καταπληκτική ταχύτητα.

Πρὸτος κατόπιν πὸυ φόρωσε πολυτελέστατες μεταξωτὲς κάλτσες, ήταν ὁ 'Ερφώος ὁ Β' τήν ήμέρα τών γάμων της αδελφής του Μαργαρίτας μέ τὸν δούκα της Σαβοτίας.

'Αργότερα κατὰ τὸ 1609 κάποιος 'Αγγλος, ὀνομαζόμενος Λή, έπενδωσε μιά καλτισοαλκετική μηχανή, ίδρύοντας καί τὸ πρὸτο καί μοναδικό γιά τήν εποχή εκείνη εργοστάσιο κάλτσων στη Ρουένη.

'Η επιχείρησι έθριάμβευσε καί πρὸ πάντων μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λή, όταν οί έργατες του, 'Αγγλοι τήν καταγογή, πήγαν από Λονδόν καί συνέλασαν τή δουλειά, έχοντας τήν άπεριόριστη υποστήριξη της 'Αγγλικής κυβερνήσεως, πούχε κατανοήσει τὸ λαμπρότατο μέλλον της βιομηχανίας αυτής. Καί πραγματικά, ὡςο άποδεικνύεται έν τὸν ύστερον, ή βιομηχανία τών κάλτσων έπροόδεψε τεραστίως.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

'Η μεγάλη Γαλλοεβραία τραγοδός Ραχήλ, άπαγγέλλουσα μπροστά στους καλεσμένους της.

('Εργον τοῦ Ζ. Σίρερ).

